

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: EF : Også solidaritet i fællesskabet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1983

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 3

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 4

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 5

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 6

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 7

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 8

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 9

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 10

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 11

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 12

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 13

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 14

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 15

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 16

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 17

[EF : Også solidaritet i fællesskabet](#) 18

EF : Også solidaritet i fællesskabet

Forord

Socialdemokratiets kongresser har fastlagt de politiske retningslinier for vor politik i EF-samarbejdet. Arbejdsprogrammet, der på partikongressen i 1980 blev vedtaget enstemmigt, bygger på den kendsgerning, at Danmark er medlem af EF, og at vi indenfor rammerne af EF-samarbejdet må søge at præge det så stærkt som muligt med Socialdemokratiets synspunkter. Derfor er der også et særdeles veludbygget samarbejde mellem alle de socialdemokratiske og socialistiske partier indenfor EF.

Der har aldrig før i den europæiske historie været et så omfattende og vedvarende samarbejde mellem vore partier som det, der nu finder sted. Vor indflydelse på den europæiske udvikling er imidlertid langt fra tilfredsstillende.

For det første er der netop nu borgerlige regeringer i en række af EF-landene.

For det andet er Den socialistiske Gruppe i EF-parlamentet alt for lille.

Vi står nu overfor det 2. direkte valg til EF-parlamentet. Det finder sted den 14. juni 1984.

Det er vigtigt, at alle vore europæiske partier, herunder det danske, får betydeligt flere pladser i EF-parlamentet. Herved kan vi i højere grad præge hele den europæiske debat om økonomi, arbejdsløshed og sociale forhold.

Socialdemokratiet er det eneste danske parti, der har mulighed for med vægt at bidrage til en solidarisk politik, også på europæisk plan. Vi går ind i dette europæiske samarbejde dels med denne solidariske holdning og dels med en klar markering af, at vi ikke vil godkende en vidtgående integration og bl.a. absolut vil fastholde veto-retten.

I den debat, der vil finde sted frem til EF-valget i juni 1984, er det vigtigt, at vore aktive partimedlemmer er så velorienterede som muligt. Partiets ledelse har derfor udarbejdet denne pjece om de aktuelle problemer i EF og om værdierne for og virkningerne på danske forhold.

I pjecen har vi så sagligt som muligt beskrevet en række af de vigtigste sider af EF-samarbejdet.

September 1983

Anker Jørgensen

EF-medlemskabet giver økonomiske fordele

Den økonomiske krises gennemslagskraft er i Danmark blevet direkte svækket, fordi EFs landbrugs-politik har medført store valuta-indtægter. Indirekte er virkningerne svækket på grund af vores adgang til internationale drøftelser om den økonomiske og valutariske politik. Det har givet os større indblik i de andre landes økonomiske udsigter og økonomiske politik.

Beslutningsgrundlaget for den økonomiske politik i Danmark er derved forbedret, og vi har også – omend i beskedent omfang – haft mulighed for at påvirke de større industrilande til at føre en mere ekspansiv økonomisk politik. Det skete f.eks. i 1978, da Danmark i kraft af sit formandskab i EF lagde op til en stimulering af den økonomiske aktivitet i de større industrilande.

Hertil kommer som en ikke-håndgribelig, men trods alt særdeles vigtig faktor, at EF-medlemskabet har givet Danmark adgang til en international kreditgivning, som under andre forhold ville have været vanskelig at opnå.

Gennem EF har vi desuden mulighed for at påvirke de synspunkter, som EF gennemfører under brede internationale økonomiske og valutariske forhandlinger, f.eks. i Den Internationale Valutafond og i OECD.

Den norske regering ved, at et lille land har begrænset indflydelse. Derfor har den forsøgt at få sine synspunkter igennem ved dels at prøve at få nordisk tilslutning og ved dels at opfordre Danmark til at fremføre synspunkterne i EF.

Nogle af de andre EF-lande fører efter Socialdemokratiets mening en alt for monetaristisk eller, med andre ord, en for restriktiv økonomisk politik. Dette skyldes imidlertid ikke EF, men udelukkende holdningen hos disse landes regeringer.

EF udsender anbefalinger om den økonomiske politik i medlemslandene. Det gør OECD og Den Inter-

nationale Valutafond også. Disse anbefalinger er netop anbefalinger. De binder ikke den danske regering.

Danmark har interesse i en industripolitik i EF

En EF-industripolitik vil være med til at fastholde den toldfrie adgang til de andre lande og bidrage til en yderligere afvikling af ikke-toldmæssige handelshindringer – et problem af stigende betydning for moderne industri.

En EF-industripolitik vil desuden fremme teknologisk avancerede produkter i hele det europæiske område, så det bliver et vækstcentrum.

Forudsætningen for, at dansk industri kan ekspandere er, at nabolande og handelspartnere inden for det europæiske område har en konkurrencedygtig industri, der kan tjene som drivkraft for en økonomisk vækst. Det kan vi kun opnå ved at satse på moderne industri baseret på avanceret teknologi.

Fra forskellig side har der været tanker fremme om at våbenindustri skal med i industripolitikken i de nærmeste år.

Der vil altid være visse dele inden for f.eks. elektronikindustrien, der kan benyttes både i civil og militært øjemed, men militærpolitik såvel som våbenindustri falder helt uden for rammene af Rom-traktaten og kan altså aldrig blive inkluderet hverken officielt eller uofficielt i en EF-industripolitik.

Arbejdsmarkedet styrer sig selv

Der findes intet grundlag for at påstå, at fagbevægelsen stækkes mere og mere af EF og at lønpolitikken bringes under stærkere kontrol af EF.

Tværtimod udfoldes der i EF en betydelig virksomhed for at inddrage fagbevægelsen yderligere i planlægningen af kommissionsforslag. De enkelte medlemslande fastlægger som hidtil selv deres lønpolitik.

Hverken lønpolitik eller arbejdstidsforkortelse bliver forhalet i EF, eller forsinket på grund af medlemskabet, eftersom det ikke har noget med hinanden at gøre.

EF-kommissionens forslag og tanker om hvordan arbejdsløsheden kan lattes gennem nedsat arbejdstid osv., opfattes heller ikke som en trussel af arbejdsmarkedets parter, men som det, det er: Forslag.

På opfordring fra Danmark har EF-kommissionen fremsat forslag til, hvordan man kan bekæmpe arbejdsløsheden, bl.a. ved at nedsætte arbejdstiden. I forslagene understreges det, at foranstaltningerne - hvis landene er enige - skal gennemføres efter forhandling med og accept fra arbejdsmarkedets parter.

EF har ikke på noget tidspunkt blandet sig i arbejdsforholdene. Tværtimod har der været en alt for ringe vilje i EFs ministerråd til at gøre noget effektivt mod arbejdsløsheden i fællesskab.

Danmark har stor fordel af EFs landbrugspolitik

Danmarks gevinst ved den fælles landbrugspolitik i EF ligger i en størrelsesorden af 9 milliarder kr. - måske højere. Dertil kommer en række andre, ikke-målelige fordele.

Grundprincipperne

EF-landbrugspolitikens grundprincipper er fri afsætning til de andre lande (enhedsmarkedet) til garanterede mindstepriser, der i øvrigt har ligget over priserne på verdensmarkedet siden 1975.

For at hindre en stor tilstrømning af billigere varer udefra, er enhedsmarkedet afskærmet af et net af importafgifter og i visse tilfælde også mængdemæssige begrænsninger.

Den del af EF-landenes produktion, der ikke kan afsættes på enhedsmarkedet, går enten til eksport med restitution (et tilskud, der svarer til forskellen mellem verdensmarkedsprisen og EF-prisen), eller overskudsproduktet betales med mindsteprisen og lægges på lager til det kan afsættes.

Der findes nogle mindre undtagelser fra disse regler, men de anfægter ikke hovedprincippet om, at EFs landmænd er garanteret en afsætning og en minimumspris. Det forrykker heller ikke størrelsesordenen af forskellen mellem verdensmarkedspris og EF-pris.

For et nettoeksportererland som Danmark, der eksporterer 63,6 pct. af sin samlede landbrugsproduktion, giver en sådan politik naturligvis store valutarske og økonomiske fordele.

Statsstøtte

Før EF-medlemskabet ydede staten betydelige støttebeløb til de danske landmænd for at gøre produktion og eksport af landbrugsvarer, især til Storbritannien, rentabel. Den gang fik vi verdensmarkedsprisen, og den var dengang lavere, for konkurrencen på verdensmarkedet var hård. Produktionen kunne altså ikke svare sig, med mindre landmændene fik tilskud fra statskassen.

Mens EF fører landbrugspolitik over priserne, driver de øvrige lande - ikke mindst USA - landbrugspolitik gennem nationale støtteordninger.

Før EF-medlemskabet kom de danske skatteydere indirekte til at yde tilskud til de britiske forbrugere. Nu betaler briterne mere for de samme varer. Således er det nu de britiske forbrugere og ikke længere

EF : Også solidaritet i fællesskabet

de danske skatteydere, der betaler for den danske landbrugseksport til Storbritannien.

Fødevarepriser

Madvarer er også steget i Danmark, men de er ikke steget stærkere hverken i Danmark eller i EF end det generelle prisniveau. Inden for de seneste fem år er fødevarepriserne steget med 55 pct. i Danmark og 63 pct. i EF, mens det generelle prisniveau er steget med 54 pct. i Danmark og 61 pct. i EF.

Britiske beregninger viser, at madvarer heller ikke dér er steget stærkere end det generelle prisniveau. Man kan altså ikke hævde, at EFs prisfastsættelser på landbrugsvarer har været drivkraften bag den store inflation i de vesteuropæiske industrilande gennem de seneste fem år.

Lavere fødevarepriser og dermed lavere priser til landmændene, ville stadig kræve store tilskud fra statskasserne, med mindre man ville acceptere en kraftig nedgang i landbrugsproduktionen og deraf følgende fallitter.

Statstilskuddene ville belaste statsbudgettet i Danmark med ca. 10 milliarder kr., og det ville enten kræve yderligere skatter eller påvirke inflationen i opadgående retning. Begge dele ville igen forringe real-lønnen, mens der ikke ville være nogen væsentlig fordel for industriens omkostningsniveau i form af lavere udgifter på grund af lavere madpriser.

Samfundet som helhed ville altså ikke have større gavn af et statsstøttet landbrug og lave fødevarepriser frem for EFs højere prisniveau.

Gevinsten

Den økonomiske gevinst for landbruget ved EF-medlemskabet er vanskelig at udregne præcist, fordi man ikke helt bestemt kan vide, hvor store mængder, der kunne afsættes, hvis vi stod uden for EF.

En beregning af den danske gevinst ved de højere EF-priser giver et tal på lidt under 10 milliarder kr. pr. år. Der er tre grunde til denne gevinst:

For det første, at vi får højere priser ved salg til de andre EF-lande.

For det andet, at vi får tilskud til den danske landbrugseksport, der går til andre lande end EF-landene.

For det tredje, at der udbetales beløb fra EF til det danske landbrug.

Uden for EF ville vi efter al sandsynlighed ikke kunne sælge de samme mængder som nu. Det tyder på, at den samlede gevinst på landbrugsområdet snarere er større end ovennævnte tal.

Verdensmarkedet

Det springende punkt i beregningen er forskellen mellem verdensmarkedsprisen og EF-prisen. Det er forholdsvis små mængder af over- og underskudsproduktion, der handles på verdensmarkedet, og et ændret handelsforhold vil derfor i sig selv påvirke verdensmarkedsprisen.

Hvis Danmark trådte ud af EF og dermed mødte op på verdensmarkedet med hele sin landbrugseksport, ville dette presse priserne nedad. Alle mulige aftagerlande ville vide, at Danmark havde bragt sig selv i en meget ubehagelig situation, hvor to tredjedele af den samlede danske landbrugseksport skulle finde afsætning på verdensmarkedet.

Ingen ville finde den mindste grund til at betale mere end verdensmarkedsprisen for denne overskudsproduktion, og prisen ville tilmed være trykket på grund af det ekstra udbud.

Samtidig ville vi ikke have nogen garanti for, at hele overskudsproduktionen overhovedet kunne afsættes. Mulighederne for at fortsætte eksporten til EF ville være begrænsede. EF er i forvejen mere end selvforsynende med oksekød, ost og smør. Kun for svinekød kunne Danmark gøre sig håb om afsætning af næsten hele overskudsproduktionen – men til væsentligt lavere priser end nu.

Tredielandene

De andre nordiske lande er også selvforsynende på landbrugsområdet. Tilbage som eksportmulighed står de u-lande, der er på nippet til at gøre springet til at blive nyindustrialiserede lande. Også her vil vi kun kunne afsætte landbrugsvarer til væsentligt lavere

EF : Også solidaritet i fællesskabet

priser, end vi får ind nu, og der er fortsat ingen garanti for afsætning.

Den liberalisering, der er kommet bl.a. gennem GATT-forhandlingerne af industrihandelen, har ikke smittet af på handelen med landbrugsvarer.

En handelskrig mellem USA og EF på landbrugsvarer har truet flere gange, senest i 1983. Og på forskellige tredjelandsmarkeder er der skærpet modsætningsforhold mellem EF, USA og Australien eller New Zealand, som alle konkurrerer om markedet.

Konkurrencen

Hvis Danmark stod alene, ville landet være ilde faren i en sådan skærpet international konkurrence om markedet. Danmark ville ikke blot mangle opbakning fra EF. Vi ville have EF som direkte modpart.

Det har ved flere lejligheder vist sig, at indgreb over for dansk landbrugseksport kunne afværges i og med, at Danmark kunne lade forstå, at eventuelle modforholdsregler ikke ville udgå fra den danske regering, men fra EF-kommissionen på vegne af alle ti EF-lande.

Truslen om at blive underlagt restriktioner i hele EF-markedet, er ubestrideligt kraftigere end en trussel om blot at blive udelukket fra det danske marked.

Mund- og klovesygen viste klart, at dansk eksport hurtigt kan blive afskåret fra væsentlige dele af verdensmarkedet. EF-samarbejdet viste samtidig helt konkret sin værdi, fordi EF-markedet fortsat stod åbent for dansk kødeksport, mens USA, Japan og Sverige og Norge smækkede grænseportene i.

Enhedsmarkedet

Den største del af fordelen for dansk landbrug ved EF-medlemskabet ligger i enhedsmarkedet, altså at dansk landbrug er garanteret et marked for størstedelen af eksportproduktionen til en garanteret mindstepris. Det er denne fordel, som ikke kan måles på budgettet, men beløbsmæssigt udgør den mindst fem milliarder kr.

Enhedsmarkedet er fundamentalt for dansk landbrug og skiftende danske regeringer har derfor tilba-

gevist ethvert angreb på principperne i den fælles landbrugspolitik eller på finansieringssystemet.

Det er rimeligt, at der bliver holdt styr på udgifterne til EFs landbrugspolitik, men enhedsmarkedet må ikke nedbrydes.

Hvis det skete, og de enkelte lande oprettede barrierer for handelen med landbrugsvarer, ville omkostningerne for Danmark løbe op i milliardklassen. Det ville ikke kunne aflæses af EFs budget, men det ville kunne måles helt konkret i et kraftigt øget antal faldt i dansk landbrug.

Investeringer

Jordbrugsøkonomisk Institut kommer i en analyse af investeringerne i landbruget frem til den konklusion, at investeringer i industrien ville have været væsentligt mere gunstige for Danmarks eksport end de foretagne investeringer i landbrugssektoren. Denne konklusion er blevet misbrugt til støtte for det synspunkt, at EF-medlemskabet har været en ulempe for Danmark.

Jordbrugsøkonomisk Instituts analyse siger imidlertid ikke noget om de økonomiske konsekvenser for dansk landbrug og dermed heller ikke noget om konsekvenserne for det danske samfund af en udtræden af EF. Det er i den forbindelse uinteressant, om der er investeret for lidt eller for meget i landbruget i den pågældende periode.

Der er i øvrigt ingen grund til at antage, at et lavere investeringsniveau i landbruget ville have medført et tilsvarende højere investeringsniveau i industrien, eller at større investeringer i industrien ville have medført en større industrieksport.

Danmark har som bekendt ikke planøkonomi. Investeringerne bliver foretaget, hvor investorerne tror, de kan få et afkast af deres penge. Dette var åbent i landbrugssektoren i slutningen af 1970'erne. Det derved opbyggede produktionsapparat i landbrugssektoren kan i øvrigt anvendes i ganske lang tid fremover. Investeringerne kan derved vise sig fornuftige på langt sigt.

Det ville være dyrt for dansk fiskeri at stå uden for EF

EFs fiskeripolitik blev nødvendig ved indførelsen af 200 sømilet-zoner, først af Island og siden af andre kyststater. Havet inden for 200 sømilet omkring EF blev til et EF-farvand, og hvis Danmark havde stået uden for EF, var vi også holdt uden for størstedelen af fiskeforekomsterne i Nordsøen.

Danmark måtte så have forhandlet sig til adgang til disse fiskeforekomster og betalte dyrt for denne adgang. Vi har jo ingen fiskerige farvande at tilbyde andre landes fiskere til gengæld.

Nu har vi umiddelbart ret til en vis kvote af Nordsøfiskene.

De naturgivne forhold for fisk og fordelingen af den mængde, som er til rådighed for EF-landene, har gjort det nødvendigt at indføre kvoter. Men kvotepolitikken behøver ikke nødvendigvis at medføre en reduktion i dansk fiskeris tilladte fangstmængder i de kommende år.

I henhold til EF-fiskeriaftalen af 25. januar 1983 skal uudnyttede kvoter overføres til de lande, som har opfisket deres kvote. Aftalen åbner endvidere mulighed for alternativt fiskeri efter andre fiskearter. Desuden giver EF adgang til finansiel støtte til modernisering og omstrukturering af EF-fiskeflåden. Hvis Danmark skal opnå bedre resultater af EF-fiskeripolitikken, må der imidlertid føres en ganske anderledes offensiv politik, end den, der er præsteret af den nuværende borgerlige regering.

Stålordningerne er til større gavn end ulempe

EFs stålpolitik har været til fordel for Danmarks eneste stålvalseværk, men medfører en mindre ekstraomkostning for den stålforbrugende industri.

Det er tvivlsomt, om Stålvalseværket i Frederikværk

ville have overlevet uden Danmarks medlemskab af EF og uden EFs stålpolitik. Stålvalseværket har siden medlemskabet modtaget 200 millioner kr. i form af lån fra EF, og samtidig har Stålvalseværket i det store og hele været holdt uden for nedskæringer i produktionskapaciteten, fordi det er eneste stålværk i Danmark.

EFs stålpolitik har til formål at begrænse produktionen til et niveau, der er rentabelt og samtidig holder visse minimumspriser.

En fri prisdannelse på verdensmarkedet ville umiddelbart give lavere priser til gavn for den stålforbrugende danske industri, men det var næppe nogen holdbar situation. De store stålproducerende lande har selvsagt interesse i at forhindre alt for lave priser og det er sandsynligt, at andre lande havde fundet sammen om et lignende arrangement, hvis ikke EF-landene havde gjort det.

Hvis der slet ikke fandtes nogen regulering af markedet, ville de svageste virksomheder hurtigt bukke under, mens de stærke i stålsektoren selv kunne fastsætte priserne. De ville næppe blive lave.

Som det foregår i øjeblikket med en regulering af markedet i EF, er priserne lidt højere end på verdensmarkedet, men dels er prisforskellen ikke så voldsom, som EF-modstanderne påstår (20-50 pct.), og dels kan visse industrier, f.eks. skibsværfterne købe til lavere priser end dem, der er fastlagt i stålordningen.

Klare regler for tekstil og beklædning

EF-medlemskabet har næppe medført mærkbare ændringer for tekstil- og beklædningsindustrien.

Med EF-medlemskabet kom vi med i multifiberarrangementet, MFA, der har til formål at begrænse væksten i udviklingslandenes tekstileksport til EF. Samtidig er markedet frit for EF-producerede tekstiler og beklædning.

Tekstil- og beklædningsindustrien er en branche i krise, og både udviklingslandenes og industrilanden eksport presser de danske virksomheder.

Det kan diskuteres, om den danske holdning til tekstilimport ville have været mere liberal, hvis vi havde stået uden for EF, men det er ikke en diskussion, som er interessant for u-landene. Det danske marked er lille og u-landene har konkret mere gavn af, at Danmark har præget multifiberarrangementet i en mere liberal retning.

Det kan også diskuteres, om u-landene havde været bedre tjent uden MFA. Det kunne i givet fald give mulighed for større eksport, men det ville også forhøje usikkerheden og risikoen for pludselige indgreb fra importlandene. Med MFA ved u-landene nøjagtigt, hvor meget de kan afsætte til EF og de andre industrilande, der er omfattet af MFA.

I tilfælde, hvor dansk tekstil- og beklædningsindustri har følt sig urimeligt presset af industrien i andre EF-lande, har Danmark kunnet benytte sig af EFs regler om konkurrence og statsstøtte.

Toldfri adgang til eksportmarkeder er ikke længere tilstrækkeligt

Toldunionen har med den generelle afvikling af told i verden mistet det meste af sin betydning for medlemslandene. I dag betyder ikke-toldmæssige handelshindringer såsom tekniske handelshindringer og statsstøtte langt mere for den internationale handel.

Det forekommer derfor både uinteressant og misvisende udelukkende at se på de generelle virkninger af toldunionsdannelsen og den økonomiske integration, når man skal vurdere de økonomiske konsekvenser af Danmarks EF-medlemskab.

Danmark har formentlig lidt et økonomisk tab af meget begrænset størrelsesorden ved at træde ind

i EFs toldunion i stedet for at have en frihandelsaftale for industrivarer. De beregninger, der hidtil har været udført, er imidlertid forbundet med meget stor usikkerhed, ligesom beregningsgrundlaget har været meget tvivlsomt.

Det væsentligste for dansk erhvervsliv og dansk økonomi ved EF-medlemskabet ligger i deltagelsen i et vidtgående samarbejde om industripolitiske og teknologiske spørgsmål. Det betyder meget mere for en avanceret industri end de aftagende todsatser, som mest berører den traditionelle industri, der konkurrerer på prisen.

Hvis man lægger stor vægt på de små prisfordele, der kan ligge i et frihandelsområde frem for toldunionen, forudsætter man, at dansk industrieksport alene skal konkurrere på prisen.

Konsekvensen af en sådan holdning er, at de danske betalingsbalanceproblemer udelukkende skal løses gennem løntilbageholdenhed og dæmpede indkomststigninger i Danmark og under fastholden af strukturen i den traditionelle industri, der konkurrerer på prisen.

Det er mere konstruktivt for Danmark, at udnytte EF-medlemskabet til at ændre industriens struktur til en moderne og effektiv industri baseret på avanceret teknologi. Derved træder prisen mere i baggrunden som konkurrencefaktor til fordel for kvalitet, ydeevne og service.

Det er også af EF-modstandere fremhævet som noget meget negativt, at den danske eksport af industriprodukter er flyttet fra de nordiske lande til andre EF-lande, nemlig Vesttyskland, Holland, Belgien, Frankrig og Italien.

Det er naturligvis sket, fordi det har været de markeder, hvor varerne bedst kunne afsættes. Markedet i EF har åbenbart været mere dynamisk end markederne i Sverige og Norge, og derfor har dansk industri foretrukket det lettere tilgængelige og mere ekspansive EF-marked.

Danmark har selv valgt at deltage i et samarbejde om stabile valutakurser

Hvis Danmark ønskede store devalueringer eller en frit flydende valutakurs, kunne vi gøre det. Storbritannien f.eks. har valgt en flydende kurs, uanset EF-medlemskabet.

Skiftende danske regeringer har imidlertid foretrukket, at vi i 1970'erne deltog i valutafællesskabet mellem forskellige vesteuropæiske lande i og uden for EF. Siden valgte vi at tilslutte kronen Det europæiske monetære Samarbejde, EMS, der omfatter otte af de ti EF-lande og i øvrigt står åbent for andre lande, der måtte have lyst til at deltage.

Som en del af valutafællesskabet er der fastlagt regler for, hvordan man kan re- og devaluere sin valuta. Derved forhindrer man, at et eller flere lande prøver at løse deres økonomiske problemer ved at eksportere dem til handelspartnere.

Et lille land som Danmark med svag valuta og stor udlandsgæld har yderst vanskeligt - for ikke at sige umuligt - ved at styre sin valuta sikkert gennem andre landes kursændringer. Samtidig ville det være meget svært at låne i udlandet, hvis kurserne svingede voldsomt og renten derved var meget ustabil. En stabil valutakurs letter låntagningen i udlandet. Når Danmarks udlandsgæld er stor, skyldes det, at den tidligere socialdemokratiske regering så det som sit klare mål, at nedbringe ledigheden frem for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Det kunne ikke være sket med en flydende valutakurs.

Udenlandske investeringer skaber arbejdspladser

Også før Danmarks indtræden i EF havde vi en erhvervslovgivning, der gjorde det muligt for uden-

landske virksomheder at etablere sig i Danmark, herunder i form af datterselskaber.

Skiftende danske regeringer har ment, at det er en fordel at tiltrække udenlandske investeringer. Begrundelsen er, at det skaber arbejdspladser, at det tilfører teknologisk viden og at det styrker de danske muligheder for at deltage i den internationale arbejdsdeling.

Et EF-land er formentlig mere attraktivt for virksomheder fra tredjelande, fordi det samtidig giver adgang til at deltage i EF-samarbejdet om teknologi og industripolitik. Medlemskab af Det Europæiske Monetære Samarbejde (EMS) giver sikkerhed for valutakurserne, hvilket formentlig også tæller for mange virksomheder, når de vurderer, hvor de vil placere et datterselskab.

Da Danmark på den anden side ikke er tjent med at blive hjemsted for internationale selskabers økonomiske papirtransaktioner, har vi aktivt arbejdet for at få indført internationale regler for de internationale selskabers virksomhed.

Det hjælper ikke meget på egen hånd at indføre skærpede regler for internationale selskaber. Selskaberne vil blot flytte deres virksomhed til et andet land, og taberen er ikke selskabet.

Rom-traktaten indeholder bestemmelser, der begrænser virksomhedernes muligheder for at misbruge det fælles marked, f.eks. gennem en konkurrenceforvridning eller ved at misbruge en dominerende stilling på markedet.

I Rom-traktaten og i nogle efterfølgende retsakter er den fri etableringsret og fri kapitalbevægelser fastslået som generelle principper. Disse har dog ikke i praksis virket hæmmende for skiftende danske regeringers ønske om at gribe ind over for internationale selskabers aktivitet.

Samtidig arbejder man i EF på at få indført flere regler for internationale selskabers opførsel, men det er svært at opnå enighed mellem medlemslandene.

U-landene selv ønsker samarbejde med EF

Flere end 60 lande fra Afrika, Vestindien og Stillehavet - de såkaldte AVS-lande - har på eget ønske indgået en samarbejdsaftale med EF. Denne aftale kan givetvis blive meget bedre, især set fra udviklingslandenes synspunkt, men den er den mest vidtgående aftale, der findes mellem en gruppe industrilande og udviklingslande i dag.

AVS-aftalen har tre hovedelementer:

a) Fri adgang for industriprodukter og delvis fri adgang for landbrugsvarer fra AVS-landene. Når ikke alle landbrugsvarer har helt fri adgang, skyldes det hensyn til EFs egne produkter.

b) En EF-finansieret bistands- og udviklingsfond.

c) En prisstabiliseringsaftale for de råvarer, som AVS-landene hovedsageligt lever af at eksportere til EF. Udover AVS-aftalen har EF indgået aftaler med Middelhavslandene om handel med industri- og landbrugsprodukter samt finansiell bistand.

Der er ingen tvivl om, at Frankrig og Italien har måttet acceptere visse økonomiske byrder (skærpet konkurrence på middelhavsprodukter) for at bidrage til EFs bestræbelser på at fremme udviklingen i landene omkring Middelhavet. Der er heller ingen tvivl om, at den økonomiske byrde fordeles på alle EF-landene gennem særlige indrømmelser til Frankrig og Italien på andre områder.

EF afsætter iøvrigt visse midler til andre u-lande.

For 1983 drejer det sig om knap 2 milliarder kr.

Beskyldninger mod EF om at føre en nykolonialistisk politik kan tilbagevises alene med den kendsgerning, at AVS-landene selv ønsker en samarbejdsaftale med EF. Desuden kan man henvise til EF-kommisionens seneste strategi for at fremme selvforsyningen af fødevarer i u-landene.

Danmark nyder godt af deltagelse i international forskning

Et internationalt samarbejde i EF om forskning og teknologi er den bedste mulighed for Danmark til at opnå adgang til forskningsresultater af betydning for den fremtidige samfundsudvikling.

De nødvendige investeringer er efterhånden blevet så store, at små lande ikke har mulighed for at klare forskningen alene. Skiftende danske regeringer har anset EF for et velegnet instrument til forskningssamarbejde. Det er et standpunkt, som er taget på baggrund af positive udtalelser fra forskermiljøer i Danmark. EF-samarbejdet udelukker naturligvis ikke et samarbejde med andre lande, hvilket vi da også har.

Omkring tre fjerdedele af EFs forskning har hidtil været i energisektoren, herunder kernekraft. Det er et område, vi ikke direkte er berørt af, men det er også i Danmarks interesse, at der forskes omkring sikkerhedsspørgsmål og muligheder for sikker deponering af radioaktivt affald.

Der forskes også i andre former for alternativ energi af større direkte betydning for Danmark.

I udkastet til det fremtidige forskningsprogram i EF, er energisektoren imidlertid nedprioriteret til knap halvdelen af de samlede aktiviteter, mens industri- og teknologiforskning er sat op til 20 pct. - en fordel for Danmark.

Det er vanskeligt at vurdere de finansielle og personalemæssige omkostninger ved den danske deltagelse i EF-forskningen, bl.a. fordi man ikke kan vide, om dansk forskning ville have fået tilsvarende ressourcer stillet til rådighed og hvordan ressourcerne ville være brugt.

Dertil kommer, at vi jo ikke kun yder, men også får del i den viden, som forskningen i EF medfører. Deltagelse i et internationalt forskningsmiljø højner i sig selv kvaliteten for de danske forskere.

Den fysiske planlægning klarer vi selv i Danmark

EF-samarbejdet har ingen betydning for den fysiske planlægning, såsom byplaner, regional- og landsplaner.

EF kan påvirke afgrænsningen af egnsudviklingsområderne, fordi man i EF-samarbejdet bestræber sig på at begrænse og kontrollere de enkelte landes statsstøtte. De danske egnsudviklingsområder er blevet begrænset af EF-kommissionen, og det er den omkostning, Danmark må betale, for at kommissionen udfolder tilsvarende bestræbelser i de andre lande så disse holder igen med statsstøtten. Det er et åbent spørgsmål, om balancen heri falder ud til fordel eller ulempe for Danmark, men det er i hvert fald ikke på forhånd givet, som antaget af EF-modstanderne, at det udelukkende er til ulempe for Danmark.

Miljø- og forureningsproblemer er typisk et område, som kun kan klares på internationalt plan. Luftforureningen er et klart eksempel herpå. Det nytter ikke meget, at Danmark håndhæver strenge regler for røgdudledning i Danmark, når størsteparten af vores problemer skyldes andre landes røgdudledning, der af vinden føres ind over Danmark.

Også af økonomiske grunde er der brug for et internationalt samarbejde. Et krav om stramme miljøbestemmelser kan forekomme veldefineret ud fra et miljømæssigt hensyn, men hvis vores handelspartnere ikke tager samme hensyn, kan industriens konkurrenceevne blive forringet med tab af arbejdspladser til følge.

Det kan godt være, at det er en pris, vi vil betale. Det kan også godt være, at vi ikke vil. Under alle omstændigheder er den bedste fremgangsmåde at samarbejde internationalt for at undgå den slags afledede virkninger.

I enkelte konkrete tilfælde er der vedtaget EF-normer, som gør det umuligt at vedtage strammere regler på nationalt plan. Det er kun sket meget få gan-

ge og det forrykker ikke den kendsgerning, at der må samarbejdes over grænserne.

Kulturpolitik er ikke et EF-anliggende

Kulturpolitik er ikke omfattet af Rom-traktaten, men den del af kulturen, der har med handel og økonomi at gøre, f.eks. handel med bøger over grænserne, er ligesom andre handels- og økonomiske forhold omfattet af EF-traktaterne.

Det har imidlertid ingen indflydelse på den kulturpolitik, der føres i Danmark.

Da skiftende danske regeringer har ment, at det er en god idé at fremme det kulturelle samkvem mellem EF-landene, har Danmark tilsluttet sig oprettelsen af Europafonden, der er resultatet af et samarbejde mellem de ti EF-lande. Danmarks deltagelse forudsætter, at Europafonden bliver ved med at være uden for det traktatmæssige samarbejde i EF.

Hvis regeringen skulle ønske at udvide det nuværende EF-samarbejde til også at omfatte kulturpolitik, må den have Folketingets tilslutning med fem sjettedeles flertal, fordi det indebærer en traktatændring.

En sammenligning mellem lande med forskellige forudsætninger er ikke rimelig

Danmark sammenlignes ofte med Sverige og Norge, når man vil bevise, at vi var bedre tjent med at stå uden for EF. Det er imidlertid ikke en rimelig sammenligning, for Danmarks og de to andre landes forudsætninger er meget forskellige.

Sammenligningen med Norge er dårlig alene af den grund, at den norske økonomi er blevet båret frem af de forventede olieindtægter. Sammenligningen

med Sverige er heller ikke overvældende god, fordi dansk landbrug spiller en afgørende rolle for den danske betalingsbalance. Den svenske produktion og eksport er derimod koncentreret om industrisektoren. Sverige er nu ved at blive ramt af tilsvarende økonomiske vanskeligheder som Danmark, fordi de hidtidige eksportvarer, træ og stål, nu er vanskeligere at afsætte.

På det vigtigste område, arbejdsløsheden, har Danmark desværre klaret sig væsentligt dårligere end både Sverige og Norge. Med hensyn til økonomisk vækst har Danmark klaret sig bedre end Sverige. Danmark har klaret sig bedre end Norge med hensyn til betalingsbalanceudvikling, og vi ligger stort set på linie med de to andre lande vedrørende inflation.

Den relativt højere arbejdsløshed i Danmark må ses i sammenhæng med den internationale økonomiske krise, der af ovennævnte grunde ikke har ramt Norge (olieindtægten) og kun er begyndt at sætte sit præg i Sverige (stærk råvare- og industrination). Arbejdsløsheden i Danmark kan i hvert fald ikke tillægges EF-medlemskabet.

Man skal ikke lade sig kyse af skræmmebilleder

EF er hvad medlemslandene selv gør det til.

Når EF derfor beskyldes for at stå for »nyimperialisme« og for »politisk, militær og økonomisk undertrykkelse«, er det en påstand om, at Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Holland, Irland, Italien, Luxembourg, Storbritannien og Vesttyskland tilsammen står for det nævnte. Det er der vist ingen af landene, der vil vedkende sig, og heller ikke dem alle ti tilsammen.

I opremsningen af alle de »ulykker«, EF siges at have forvoldt det danske folk, glemmer EF-modstanderne at fortælle, at den pågældende politik er gennemført med opbakning fra et bredt flertal i Folketinget.

I propagandaen mod EF bruges skræmmebilleder som »EF-militæragentur, unionsregering og unionsråd i en politisk union, samordnet EF-lønpolitik og politimæssigt samarbejde« og desuden forestillinger om, at EF falder fra hinanden.

Fantasier om Danmark ude af EF og inde i et nordisk samarbejde har også meget lidt med virkeligheden at gøre.

Virkeligheden for et Danmark ude af EF ville nemlig være toldkontingenter i EF for de vigtigste danske landbrugsvarer. Der er ingen som helst grund til at tro, at EF skulle give Danmark toldkontingenter på landbrugsvarer. Selv uden dansk medlemskab er EF jo selvforsynende på landbrugsområdet, bortset fra svinekød.

Virkeligheden ville også være to andre nordiske lande, der er selvforsynende på landbrugsområdet. Vi har i 35 år forsøgt at få svenskerne og nordmændene til at reducere deres landbrugsproduktion og i stedet købe fra Danmark. Det vil de ikke. De vil meget heller konkurrere med os på verdensmarkedet, hvad den svenske adfærd på det japanske svinekødsmarked under den danske mund- og klovesyge epidemi viste med al tydelighed.

På industriområdet ville vores virkelighed være den, at EF ikke behøvede at vise os nogen som helst hensyn eller give os særlige indrømmelser.

Hvis vi var blevet uden for

Hvis Danmark var indgået i et nordisk samarbejde som en fortsættelse af EFTA-samarbejdet i stedet for at træde ind i EF, ville Danmark ikke have vundet noget. Vi var kommet i klemme på landbrugsområdet og selv om EFTA-landene har toldfrihed for industrivarer til EF, indebærer det ikke den samme frie adgang, som eksisterer mellem EF-landene.

De nordiske lande har aldrig været i stand til at etablere et økonomisk samarbejde i stil med EF-samarbejdet, fordi der alligevel er store forskelle mellem vore lande.

NORDEK (Nordisk økonomisk samarbejde) led som

bekendt skibbrud. Den finske regering kunne ikke acceptere udkastet til en traktat, hvor der i præamblen bl.a. stod »...som ønsker at udforme det nordiske samarbejde således, at det letter de fire landes deltagelse i eller samarbejde med et udvidet europæisk marked«.

Der var ikke noget nyt i dette. Hensigten fremgår allerede af kommissoriet for det nordiske embedsmandsudvalg vedrørende et udvidet nordisk økonomisk samarbejde. Men det var altså mere end den finske regering kunne gå med til.

Siden har den norske regering haft følere ude for at komme med i det europæiske politiske samarbejde, EPS, mellem de ti EF-landes udenrigsministre. Og det er mere end en vittighed, når det siges, at »svensk erhvervsliv er med i EF – svenskerne ved det bare ikke«.

Det er da også lykkedes at skabe et nordisk arbejdsmarked og en nordisk pasunion samt den nordiske investeringsbank. Socialdemokratiet ser gerne dette samarbejde udvidet, hvis der kan skabes enighed om det. EF er i hvert fald ingen hindring.

Veto-retten eksisterer fortsat

Ved Danmarks indtræden i EF overdrog vi EF-institutionerne beføjelser til at udstede retsakter, som gælder med det samme i medlemslandene. EF-samarbejdet foregår efter klare retsregler, der bl.a. sikrer, at fællesskabet også tager hensyn til de små lande.

Ministerrådet vedtager retsakterne på grundlag af forslag fra EF-kommissionen og efter høring af EF-parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg. Visse sager (budgetspørgsmål) skal der stemmes om i Rådet, men normalt erklæres et forslag først vedtaget, når der er opnået bred enighed om det. Retsakterne skal have hjemmel i Rom-traktaten, der bl.a. indeholder en bestemmelse, artikel 235, hvorefter der kan træffes beslutning om spørgsmål, som ikke direkte omtales i traktaten, men som lig-

ger inden for EFs mål på det økonomiske område, sådan som de er omtalt i traktaten. Beslutninger med hjemmel i artikel 235 i Rom-traktaten skal træffes enstemmigt i Rådet. Den danske minister skal naturligvis som sædvanlig have et flertal i Folketingets markedsudvalg bag sig.

I henhold til traktaten kan der på en række områder træffes beslutning ved flertalsafgørelse. Men hvis et land føler, at dets vitale interesser berøres, kan det nedlægge veto. Det fremgår af det såkaldte Luxembourg-forlig fra 1966. Denne ret blev f.eks. brugt af Danmark under fiskeriforhandlingerne i december 1982.

Den britiske landbrugsminister ville nedlægge veto mod årets prisfastsættelse på landbrugsområdet i maj 1983. Han ville bruge en blokering af landbrugspriserne som et forhandlingstaktisk middel til at opnå en rabat i Storbritanniens indbetalinger til EFs budget. Det var således ikke selve landbrugsforliget, Storbritannien fandt var af vital interesse.

Den britiske regering besluttede da også at sætte prisforliget i kraft umiddelbart bagefter og tilkendegav dermed, at spørgsmålet ikke var vitalt.

Overtrædelse af traktaterne eller retsakter kan indbringes for EF-domstolen. Domstolens kompetence er fastlagt i Rom-traktaten og dens virke er at fortolke og dømme – ikke at lovgive.

Reglerne for EF-samarbejdet ændres kun, hvis alle medlemslandene ønsker det

Gennem årene er visse landes og visse politikeres ønsker om en større integration af EF-landene kommet til udtryk på forskellig vis. Hidtil er alle forsøgene blevet grundigt afvist, ikke blot af Danmark, men også af andre lande, især Frankrig. Første forsøg var Birkelbach-rapporten fra 1962. Den var en død sag allerede før Danmarks indtræden i EF.

EF : Også solidaritet i fællesskabet

I 1972 indførte den franske præsident Georges Pompidou begrebet »europæisk union« for at bygge bro mellem Benelux-landenes ønske om en overstatslig udvikling og Frankrigs fastholden af nationalstaternes suverænitet. Siden har der været talt meget om »europæisk union« - et meget svævende begreb, som man kan lægge i, hvad man vil, men som i hvert fald ikke forpligter nogen.

»Europæisk union« er ikke det samme som »politisk union«.

Tindemans-rapporten kom i 1976 som en udløber af topmøderne i 1972, -73 og -74. Den går i al væsentlighed ud på, at der snarere bør ske en udbygning af substansen i EF-samarbejdet end af institutionerne. Tindemans-rapporten har hverken medført institutionelle nydannelser eller ændret institutionernes beføjelser eller fordelingen af beføjelserne.

I forbindelse med den britiske budgetstrid (Storbritanniens påstand om, at det betaler for meget for EF-medlemskabet) gav Ministerrådet den 30. maj 1980 EF-kommissionen mandat til at udarbejde et forslag til en løsning. Kommissionens forslag er siden blevet kaldt »30. maj-papirerne.«

En del af dette 30. maj-forslag gik ud på at indføre en særlig budgetmekanisme til fordel for Storbritannien. Der var også visse tilløb til at ændre de grundlæggende principper og mekanismer i landbrugspolitikken og finansieringen af EF.

Disse tilløb blev afvist, ligesom forslag til en særlig budgetmekanisme blev forkastet.

Det seneste forslag til en ændring af EF-samarbejdet, er et forslag til en europæisk akt som et bidrag til en europæisk union. Forslaget blev fremlagt i begyndelsen af 1982 af den vesttyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher og hans italienske kollega Emilio Colombo.

Danmark har kunnet tilslutte sig tanken om at tilføje EF en ny impuls, men ikke at det skulle ske gennem ændringer og nydannelser på det institutionelle område. Efter dansk opfattelse kan EF-samarbejdet udmærket fungere efter de nugældende regler, blot der er politisk vilje til det. Folketingets forret-

ningsorden ændres jo heller ikke, fordi der er politiske kriser i Danmark.

Drøftelserne af Genscher-Colombo-planen, som forslaget til en europæisk akt kaldes, har tydeligt vist, at der ikke kan opnås enighed om en ændring af EFs institutioner eller deres beføjelser. Der kan således heller ikke opnås enighed om, at varetøret skal afskaffes eller at EF-parlamentet skal have flere magtbeføjelser.

Genscher-Colombo-planen er reduceret til »en højtidelig erklæring om europæisk union«, der siger noget om medlemslandenes politiske hensigter. Dokumentet, der blev vedtaget af EFs stats- og regeringschefer i Det europæiske Råd i Stuttgart i juni 1983, binder ikke nogen, og det ændrer ikke reglerne for EF-samarbejdet. Der vil heller ikke blive oprettet et justitsministerråd eller skabt en juridisk union.

På det udenrigspolitiske område er der ikke tilslutning til at gå videre i samarbejdet end allerede vedtaget i London i 1981, da man bl.a. vedtog at lade EF-formandslandet holde en vis orden i papirerne og forberede dagsordenen.

Den franske regering, der under skiftende politisk ledelse har fastholdt fransk suverænitet, fremlagde i efteråret 1981 et memorandum om en nystart af EF. Memorandummet indeholder en opregning af mulighederne for at udbygge samarbejdet gennem nye fælles aktiviteter.

Der er netop tale om samarbejde og ikke om en overstatslig dirigering. Og skiftende danske regeringer er gået ind for en tilsvarende form for samarbejde mellem ti suveræne stater. Det franske memorandum har i øvrigt ikke været drøftet inden for EF.

**SOCIALDEMOKRATIETS
EF-VALGUDTALELSE**

**Vedtaget på den ekstraordinære kongres i dagene
2. - 4. september 1983**

EF-parlamentet er stedet for debat om EF-landenes fælles problemer og deres løsning. Det er igennem valgte repræsentanter i EF-parlamentet, at befolkningen kan give sit bidrag til debatten. Samtidig kan befolkningen, fordi debatten i EF-parlamentet er offentlig, få en indsigt i, hvad andre grupper i andre lande tænker om problemerne og deres løsning.

Det er vigtigt, at de socialdemokratiske synspunkter bliver repræsenteret så stærkt som muligt i denne debat. Derfor skal der vælges flest mulige socialdemokrater til EF-parlamentet.

I EF-parlamentet vil socialdemokraterne arbejde for

at samtlige lande fører en koordineret politik til stimulering af økonomien. Den økonomiske krise, som store dele af verden gennemlever, kan ikke overvindes ved den ensidige nedskæringspolitik, som konservative og liberale regeringer fører. Det er nødvendigt i samarbejde med fagbevægelsen at forøge produktionen og nedbringe arbejdsløsheden uden at landene gensidigt bringer hinanden i betalingsbalancevanskeligheder. Det fælles mål er større økonomisk fremgang og bedre beskæftigelse under hensyntagen til miljøet. Det mål skal nås gennem en samtidig indsats. Midlerne er fortsat principielt det enkelte lands egen beslutning, men hovedmidlet bør overalt være øgede investeringer. Offentlige investeringer i energi, transport, byfornyelse samt telekommunikation. Private investeringer først og fremmest i ny teknologi og i sektorer af betydning for betalingsbalancen. Også investeringer i byggeriet bør igangsættes.

at fremme initiativer til bekæmpelse af ressource-, miljø- og forureningsproblemer, der er resultatet af industrilanden ukontrollerede produktion og forbrug. På grund af økonomiske og tekniske problemer vil det enkelte land kun delvist være i stand til at løse disse problemer, men sammen vil der kunne ydes en afgørende indsats,

at der sættes ind med kontrol af de multinationale selskaber, så de ikke fortsat kan unddrage sig deres forpligtelser overfor samfundet. EF må samtidig sikre de ansatte i multinationale selskaber indflydelse på selskabernes udvikling.

at EF's landbrugsordninger til stadighed tilpasses, så de fremmer den mest effektive produktionsform uden at tilsidesætte miljøhensyn. Landbrugspolitikken og dens

grundlæggende principper skal fastholdes som en af grundpillerne i EF-samarbejdet og dens mål skal være gennem en stadig tilpasning, effektivisering og gennem prispolitik og medansvar for producenterne at modvirke overskudslagre, øge produkternes kvalitet, sikre stabile fødevarerpriser og sikre landmændene en rimelig indkomst,

at det, uanset at EF's fiskeripolitik er en realitet, må kræves, at de enkelte landes historiske rettigheder fuldt ud respekteres. Samtidig må der ved udformningen af denne politik tages specielt hensyn til de beskæftigelses- og arbejdsmiljømæssige samt biologiske forhold, ligesom EF må støtte en strukturudvikling med henblik på en højere forædlingsgrad i fiskeriet,

at EF går foran i anstrengelserne for at skabe økonomisk vækst i udviklingslandene således, at kløften mellem de rige og de fattige lande kan mindskes. Dette skal gøres både gennem udviklingsbistand, handelsmæssige foranstaltninger til fordel for udviklingslandene og politisk støtte til deres krav om ny økonomisk verdensorden. EF's indsats i udviklingspolitikken må ikke ske på bekostning af den støtte, der ydes gennem FN.

at der tilskyndes til energibesparelse, udnyttelse af egne konventionelle energikilder samt støtte til anvendelse af de vedvarende energiresourcer i EF,

at forbrugernes interesser og beskyttelse styrkes som led i udviklingen af det frie marked,

at fremme initiativer, der i forbindelse med indførelse af den nødvendige nye teknologi vil sikre medarbejderne indflydelse på samt kontrol med denne,

at sikre en overordnet teknologivurdering og -styring finder sted ud fra klare samfundsmæssige og økonomiske interesser,

at EF står åbent for alle demokratiske lande i Europa, som måtte ønske at tilslutte sig EF enten som fuldgældige medlemmer eller som deltagere i konkrete samarbejdsaftaler,

at ligestilling, uanset køn, race og religion, respekteres i sin fulde konsekvens indenfor EF-landene,

at der fremskaffes de nødvendige finansielle ressourcer til EF, såfremt der opnås enighed mellem medlemslandene om nye initiativer på områder, som vil øge og ekspandere økonomien i vores samfund og skabe større beskæftigelse. Samtidig må der foretages en grundig gennemgang af de eksisterende områders effektivitet med henblik på besparelser.

EF : Også solidaritet i fællesskabet

Socialdemokratiet vil på de nævnte felter gå aktivt ind for fællesskabsløsninger. Derimod vender vi os klart imod forsøg på at forme EF's udvikling gennem udvidelser eller ændringer i institutionernes beføjelser. De nuværende forhold mellem institutioner og deres kompetence skal opretholdes, og veto-retten bevares.

Socialdemokratiet tager konsekvent afstand fra en overstatslig udvikling af EF i retning af en politisk union og afviser at gøre EF til forum for militære beslutninger.

Derimod anerkender Socialdemokratiet behovet for og nytten af udenrigspolitiske konsultationer, som de finder sted mellem de 10 EF-lande udenfor Rom-traktatens rammer. De udenrigspolitiske konsultationer bør udvides til at omfatte andre europæiske lande end de 10 EF-lande. På en række områder finder Socialdemokratiet det formålstjenligt, at ikke blot de 10 EF-lande samarbejder, men at andre europæiske lande også deltager. Dette er f.eks. tilfældet på områder som bekæmpelse af den økonomiske krise, miljø, kontrol med multinationale selskaber, forskning og energi og forholdet til udviklingslandene. Her kan en bredere landegruppe om samarbejdet føre til bedre resultater.

I EF-parlamentet vil socialdemokraterne modsætte sig:

- at der sker ændringer i institutionernes kompetence,
- at der sker udhuling af veto-retten,
- at EF-parlamentet får rettigheder på det sikkerheds- og militærpolitiske område. Dette gælder også for de udenrigspolitiske konsultationer (EPS), som udelukkende henhører under de 10 udenrigsministres kompetence,
- at kultur- og generel uddannelsespolitik, som er rent nationale anliggender, inddrages under EF's område,
- at der under påberøbelse af den frie handels principper sker forringelser af nationale regler om arbejdsmiljø og det omgivende miljø. Fælles regler på dette område bør have karakter af mindstebestemmelser, som ikke hindrer det enkelte land i at gå videre i kampen for et bedre miljø,
- at skattepolitik, det juridiske område, socialpolitik samt områder, der i Danmark ordnes gennem overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter, gøres til genstand for lovgivning gennem EF.

EF-parlamentet er først og fremmest et høringsorgan, der skal udtale sig om de forslag, EF-kommissionen fremlægger til evt. vedtagelse i EF's Ministerråd. Endvidere har EF-parlamentet en kontrolopgave overfor EF-bureaukratiet med henblik på at påse, at det arbejder effektivt efter de vedtagne retningslinier. Endelig har EF-parlamentet visse rettigheder ved beslutningen om EF's budget. EF-parlamentet skal ikke have yderligere beføjelser men arbejde indenfor de eksisterende rammer.

Socialdemokratiet i Danmark er en del af den internationale arbejderbevægelse. Ved at være repræsenteret på alle niveauer fra det lokale plan til det globale plan er Socialdemokratiet det bedst egnede instrument til at løse tidens problemer. Socialdemokraterne vil være med til at præge udviklingen internationalt med de synspunkter og politiske holdninger, som har været den bærende kraft i Socialdemokratiets indsats i det danske samfund i over 100 år.

Gennem størrelsen og styrken af den socialdemokratiske arbejderbevægelse er der håb om en udvikling af det internationale samarbejde i en mere demokratisk, socialistisk retning.

Dette bør også vise sig i EF-parlamentet. Derfor opfordrer vi vælgerne til at stemme på Socialdemokratiet ved valget til EF-parlamentet 14. juni.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk